

МІЖ ЗАМЕТАМИ СТОЯВ ХУТІРЕЦЬ ЧИМАЛИЙ...

З історії липківських виселків

Подібна ситуація склалася і в хуторянина Олексія Федоровича Нечипорика, який працював в колгоспі тартачником. Він також щодня їхав конем на роботу і зустрічав удома лише схід і захід сонця. Та коли ці невтомні працівники вибилися із сил, перед ними різко постала проблема виселення з хутора, адже старість вимагала догляду і сусідства. Омелян Романчук за сприяння синів переселився в село, а Олексій Федорович Нечипорик відбув з дружиною до сина, у Бабин.

Ліквідація хуторів Забара і Рудка показала, що із 75 домогосподарств, які існували тут напередодні війни, на час знищення хуторів в село переселились лише 30 хазяїв, тобто менше половини. Виграли від того колгосп, держава? Відповідь негативна. Цей захід був акцією сліпої політики щодо вмілого і дбайливого господаря. Цим не тільки підривався рівень сільського господарства, а й основи існуючого ладу.

А що наразі? Народилась самостійна Українська держава, яка засудила попередній антинародний режим, проголосила новий курс розвитку країни. Але нею ще дуже мало зроблено для відродження і піднесення села. Колишні родючі землі хуторян в наш час занедбані, заростають бур'янами. Тож закликаю: «Сини мої, просніться!»

Народна мудрість говорить: «Хліб — усьому голова». Не буде хліба — загинуть село, місто, держава.

Настав час повернутись обличчям до землеробства і дати йому можливість воскреснути.

(Закінчення. Поч. в №№ 80, 81-82, 83-84, 85-86).